

Arrest

nr. 221 583 van 23 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 12 april 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de heer:

naam: B.
voornaam: I.
geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Guinee

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 12/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene kreeg sedert zijn aankomst in België meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/01/2015 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene diende drie (3) asielaanvragen in, namelijk op 16/02/2009, 25/10/2011 en op 27/11/2014. De eerste aanvraag werd behandeld en geweigerd. De twee volgende aanvragen werden niet in overweging genomen. Alle beslissingen werden betekend. Er is geen schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 11/04/2017 geen familie te hebben in België. (Zie rapport in dossier.) Bij een verwijdering kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2009 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis, 51/4, §1, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 9 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Richtlijn 2013/32/EU), van artikel 7 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Richtlijn 2005/85/EG), van de artikelen 3, 4, 8, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het tegensprekelijk debat ("*principe général de bonne administration et du contradictoire*") en van het zorgvuldigheidsbeginsel ("*principe général de prudence et de minutie*"). De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 9 bis, 51/4 §1 62, 74/13, 74/11 et 74/14 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 10, 11, 23 et 32 de la Constitution, des articles 6 et 9 de la directive 2013/32/UE, de l'article 7 de la directive 2005/85/CE, les articles 3, 4, 8, 13 et 14 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, du principe général de prudence et de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

Attendu que le requérant, qui avait demandé un séjour de plus de trois mois sur base de l'article neuf bis en 2013, s'est vu notifier seulement le 12 avril 2017, une décision supposée prise le 26.02.2014 par la partie adverse et qui devait être notifié par la commune d'Ixelles ;

Que cette décision ne lui a été notifiée en fin de compte quand même temps que la décision entreprise ; Que dès lors, le requérant ne pouvait être au courant de cette décision sur le neuf bis et qu'il était normal qu'il attende sur le territoire la réponse à sa demande neuf bis introduite conformément à la loi du 15 décembre 1980 ;

Que l'on ne peut pas reprocher au requérant de s'être maintenu sur le territoire, alors qu'il était en attente d'une décision de la partie adverse et que c'est celle-ci qui a tardé à lui notifier la décision. En effet, si le requérant avait quitté le territoire, son neuf bis devenait sans objet. Il est donc normal qu'il se soit maintenu sur le territoire dans l'attente de sa décision ;

Second grief

Attendu qu'il convient en l'espèce d'abord d'examiner si la décision entreprise est conforme à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose la partie adverse de tenir compte de la situation de santé du requérant et de sa situation familiale au moment où elle prend une décision qui lui est défavorable ;

Que la seconde décision entreprise ne respecte pas le prescrit de Cette disposition à tout le moins la motivation de la partie adverse ne permet pas à votre conseil d'exercer son contrôle ;

que la partie adverse n'examine à aucun moment la situation médicale du requérant, ;

Qu'elle n'examine pas non plus la situation familiale du requérant, la dernière évaluation de sa situation médicale datant du 26 février 2014, ayant été faite à l'occasion de l'examen de la demande neuf bis de requérant ;

Que le simple fait de notifier la décision sur le neuf bis en même temps que la partie adverse pour l'ordre de quitter le territoire, ne peut être considéré comme une justification suffisante dès lors que le dernier examen de la situation familiale du requérant date de plus de trois ans et qu'il n'apparaît pas de la seconde décision entreprise que la partie adverse a examiné la situation familiale actuelle du requérant au moment de prendre cette décision ;

Que la seconde décision entreprise, l'ordre de quitter le territoire, viole l'article 74/13 ;

Que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet Desquelles, l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842) ;

Attendu que la partie adverse n'examine pas de manière adéquate la situation médicale du requérant au sens article 74/13 visés au moyen ;

Attendu que la partie adverse est tenue par une obligation de minutie, obligation qui doit être examinée en parallèle avec l'article 74/13 ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse, en ce qu'elle n'examine pas la situation médicale du requérant avant de prendre une décision qui le renvoie dans son pays d'origine, viole l'article 74/13 ;

Troisième grief

La seconde décision entreprise viole l'article 51/4 §1 de la loi du 15 décembre 1980 dès lors qu'elle est prise exclusivement en néerlandais alors que la langue de la procédure d'asile est le français ;

Quatrième grief

La Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision,

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

« (11)il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit.

« La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droit communautaire ainsi qu'au droit internationale, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme. »

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

« 1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce , les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non[^] encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause,

du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrateurs des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union ces conditions et ces conséquences relèvent du national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C 349/07, Rec. p. I-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. P. I-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

Le requérant n'a pas été entendu avant que cette décision soit prise à son encontre ;

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

Cinquième grief

Attendu que la partie adverse estime dans la décision relative à sa demande de séjour de plus de trois mois sur base de l'article neuf bis, que les arguments du requérant ne justifient pas la difficulté ou l'impossibilité d'introduire sa demande auprès de notre représentation diplomatique dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (sic) ;

Que cependant, la partie adverse notifie en même temps que celle-ci au requérant une interdiction d'entrée pendant deux ans sur le territoire, qui infirme totalement la possibilité alléguée par la partie adverse d'introduire sa demande dans son pays d'origine de résidence étranger sur base de l'article neuf § 2 auprès de notre représentation diplomatique ;

Qu'il faut en conclure que les termes de la décision entreprise sont en contradiction avec ceux de l'irrecevabilité de l'article neuf bis prise par la partie adverse et que des lors, la motivation manque en fait ;

Qu'en effet, la partie adverse ne peut refuser les circonstances exceptionnelles liées à l'article neuf bis en estimant que le requérant peut se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y déposer sa demande, et par ailleurs lui interdire de faire un ou plusieurs voyages vers la Belgique pendant le temps du traitement de sa demande, comme la partie adverse le suggère en lui délivrant la décision entreprise qui lui interdit de revenir sur le territoire pendant deux ans ;

Que de plus, il ne s'agit plus ainsi d'un retour temporaire, mais bien d'un retour de longue durée, ce qui est incompatible avec la motivation de la décision d'irrecevabilité de la demande neuf bis ;

Sixième grief

La décision entreprise est contraire à l'article 8 CEDH ;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires et entre des parents et leurs enfants mineurs doit être présumé (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays _ Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, AhmuUPays Bas, § 60) En l'espèce, la vie privée du requérant n'est nullement contesté par la partie défenderesse ;

La partie adverse devait examiner aussi rigoureusement que possible la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance et qu'elle a motivé sa décision de manière à ce que le requérant puisse la comprendre ;

Or, la motivation et le dossier sont vides quant à ce ;

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH;

Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la "nécessite" de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social recherché. Cela implique que cette ingérence doit et examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour,-, comme le motive la a partie adverse -mais également par rapport à l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit de intéressés au respect de leur vie familiale (cf. Cour EDH, juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 28-29) ;

En l'occurrence, la partie adverse n'a pas examiné cette balance ou, si tel est au contraire le cas, il faut en conclure que la décision est totalement disproportionnée par rapport au but recherché dans les sacrifices qu'elle impose a couple pendant trois ans ;

L'atteinte est disproportionnée ;

On peut dès lors affirmer qu'il s'agit, dans le chef du requérant également d'un traitement inhumain et dégradant, contraire à l'article 3 CEDH ;

De DIUS, l'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Le délégué de la Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour une durée de deux ans sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas (CCE 19 février 2014, n° 119 120) ;

La partie adverse n'a pas correctement examiné les circonstances spécifiques du cas du requérant, mais s'est contentée d'une analyse succincte, ainsi qu'il a été expliqué plus haut ;

Il n'y a aucun élément dans le dossier administratif permettant d'évaluer consciencieusement la situation personnelle du requérant et la relation du requérant;

C'est donc également un élément de la violation des droits de la défense du requérant, qui, s'il avait été entendu, auraient pu expliquer les circonstances de sa présence en Belgique et aboutir, le cas échéant, à une décision différente quant à l'interdiction d'entrée ;

L'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. L'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle toutefois que le requérant n'a pas eu l'occasion de faire valoir, conformément à l'article 41 de la charte, les éléments ayant trait à sa situation personnelle. Il ne

ressort toutefois ni de la motivation de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée ;

Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause (CCE 20 janvier 2014, n° 117 188).

On rappellera également l'article 5 de la directive 2008/115 / ce qui impliquent également, dans la même mesure que ce qui vient d'être développé, que la partie adverse tienne compte :

- b) de la vie familiale,
- c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,

et respectent le principe de non-refoulement

Ce qui n'est pas le cas en l'espèce ainsi qu'il vient d'être exposé, en sorte que cette disposition est également violée."

3.1. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker somt in de aanhef van het enig middel een lange reeks rechtsregels op die hij geschonden acht. Vervolgens zet hij zes verschillende "grievens" uiteen, waarin slechts een kwart van de in de aanhef aangehaalde rechtsregels verder wordt uitgewerkt. De verzoeker lijkt het grotendeels aan de Raad te willen overlaten om te bepalen welke van de in de aanhef genoemde rechtsregels kunnen worden gelinkt aan de onderscheiden grieven die hij vervolgens uiteenzet. Gelet op artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet is het echter aan de verzoeker zelf om duidelijk aan te geven op welke wijze elk van de door hem genoemde rechtsregels werden geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoeker in zijn onderscheiden grieven duidelijkheid schept over welke rechtsregel hij precies geschonden acht en op welke wijze.

In casu ontbreekt elke verdere uiteenzetting omtrent de wijze waarop de volgende rechtsregels zouden zijn geschonden door het thans bestreden inreisverbod:

- de artikelen 7, 9bis en 74/14 van de vreemdelingenwet;
- de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet;
- de artikelen 6 en 9 van de Richtlijn 2013/32;
- artikel 7 van de Richtlijn 2005/85;
- de artikelen 4, 13 en 14 van het EVRM.

Het enig middel is, wat deze rechtsregels betreft, dan ook niet ontvankelijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van zijn enig middel de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van goed bestuur en van de tegensprekelijkheid", merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig "beginsel van behoorlijk bestuur", maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Bovendien heeft de verzoeker in geen van zijn zes middelonderdelen of "grievens" herhaald of uitgelegd hoe het beginsel van "de tegensprekelijkheid" zou zijn geschonden. De verzoeker brengt wel een betoog naar voor in verband met het hoorrecht (artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie) en de rechten van de verdediging. Het middel wordt dan ook verder in die zin onderzocht. De in de aanhef aangevoerde schending van "het algemeen beginsel van goed bestuur en van de tegensprekelijkheid" is echter onontvankelijk.

3.2. In een eerste middelonderdeel voert de verzoeker aan dat hij in 2013 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat hij pas op 12 april 2017 in kennis werd gesteld van de beslissing, die op 26 februari 2014 zou zijn genomen inzake deze aanvraag. De verzoeker meent dat hem daarom niet kan worden verweten dat hij in België bleef in afwachting van een

beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat deze aanvraag zonder voorwerp zou zijn geworden indien hij het grondgebied had verlaten.

De verzoeker laat echter na om een rechtsregel aan te duiden waaruit zou blijken dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, in afwachting van de kennisgeving van de beslissing hieromtrent, het opleggen van een inreisverbod in de weg zou staan. De verzoeker verliest bovendien uit het oog dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 9 januari 2015, dit is dus ruimschoots nadat hij op 9 september 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet had ingediend. De verzoeker betwist bijgevolg op geen enkele manier dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 9 januari 2015. Hij kan er dan ook geenszins vanuit gaan dat hij, door de enkele indiending van de verblijfsaanvraag op 9 september 2013, zou zijn toelaten om op het grondgebied te blijven.

Daarnaast wijst de Raad erop dat het bestreden inreisverbod zijn juridische grondslag niet enkel vindt in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet (een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd), maar tevens in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet (voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan). De toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet volstaat reeds om een inreisverbod op te leggen. Verzoekers eerste grief kan bijgevolg hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste middelonderdeel, waarin de verzoeker in wezen aanvoert dat de verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, is ongegrond.

3.3. In een tweede middelonderdeel betoogt de verzoeker dat de verweerder nagelaten heeft om, zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zijn medische toestand te onderzoeken. De verzoeker meent dat daarom sprake is van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en parallel daaraan van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hieruit blijkt duidelijk dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel van toepassing is op beslissingen tot verwijdering, die van de inreisverboden (*cf.* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet) dienen te worden onderscheiden.

Van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, of van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan *in casu* dan ook geen sprake zijn.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, beperkt de verzoeker zich bovendien tot een louter rechtstheoretisch betoog omtrent de draagwijdte en het doel van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat bij het treffen van het bestreden inreisverbod niet is voldaan aan de vereisten van deze formele motiveringsverplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.4. In een derde middelonderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/4, §1, van de vreemdelingenwet. Hij meent dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden genomen.

Artikel 51/4, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker drie opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, waarvan het laatste dateert van 27 november 2014. Inzake dit laatste verzoek om internationale bescherming heeft de Raad op 6 februari 2015 een arrest gewezen waarbij wordt bevestigd dat dit meervoudige verzoek niet in overweging kan worden genomen. Daarna heeft de verzoeker geen nieuw verzoek om internationale bescherming meer ingediend.

Het thans bestreden inreisverbod kan dan ook geenszins worden beschouwd als een beslissing die volgt op het onderzoek van enig verzoek om internationale bescherming, en nog minder kan het worden beschouwd als een “*daaropvolgende beslissing[...] tot verwijdering van het grondgebied*” aangezien een inreisverbod op zich geen terugkeerverplichting inhoudt.

Een schending van artikel 51/4, §1, van de vreemdelingenwet ligt derhalve niet voor.

3.5. In een vierde middelonderdeel beroept de verzoeker zich in wezen op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, 141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze rechtstreeks op de schending van dit artikel kan beroepen.

Het hoorrecht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het bestreden inreisverbod moet bovendien worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is *in casu* derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht echter pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoeker houdt voor dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan de thans bestreden beslissing. Deze bewering vindt echter geen steun in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt dat de politie van de zone Brussel Zuid de verzoeker op 11 april 2017, daags voor het treffen van het bestreden inreisverbod, uitgebreide verklaringen heeft afgenomen van de verzoeker. De verzoeker werd onder meer bevraagd omtrent zijn identiteit en nationaliteit, zijn onregelmatig verblijf, zijn woonplaats, zijn talenkennis, zijn bestaansmiddelen, de identiteit en woonplaats van zijn ouders, zijn eventuele familieleden in België en zijn medische situatie. Daarna werd aan de verzoeker de mogelijkheid geboden om nog bijkomende informatie te verschaffen.

De loutere bewering dat de verzoeker niet werd gehoord, mist dan ook feitelijke grondslag. De verzoeker toont verder op geen enkele wijze enige tekortkoming aan in de mogelijkheid die hem op 11 april 2017 werd geboden om zijn situatie toe te lichten.

Nog minder toont de verzoeker aan dat hem niet de mogelijkheid zou zijn geboden om specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming van de thans bestreden beslissing een andere wending hadden kunnen geven.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van de verdediging, zoals verankerd in artikel 41 van het Handvest, werd derhalve niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoeker evenmin een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker deze schending louter afleidt uit de beweerde schending van het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht. Een schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur werd echter niet aangetoond. De verzoeker verzuimt om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing, los van de voormelde beginselen, tevens een schending zou inhouden van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

3.6. In een vijfde middelonderdeel stelt de verzoeker dat in de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat hij zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke post van zijn land van herkomst of van verblijfplaats in het buitenland. Dit is volgens de verzoeker tegenstrijdig met de thans bestreden beslissing aangezien het inreisverbod voor de duur van twee jaar het indienen van deze aanvraag in het buitenland wel degelijk in de weg zou staan.

Van een tegenstrijdige motivering is evenwel geen sprake. De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd immers reeds getroffen 26 februari 2014. Dat deze beslissing pas later werd ter kennis gebracht, doet niets af aan de wettigheid ervan. Evenmin doet dit gegeven afbreuk aan het feit dat de motieven van deze onontvankelijkheidsbeslissing moeten worden beoordeeld in het licht van verzoekers situatie zoals deze gold op het moment van het treffen ervan, en niet op het moment van de kennisgeving ervan. Er valt dan ook geen tegenstrijdigheid te bespeuren in het motief, in een beslissing genomen in februari 2014, dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de verzoeker verhinderen om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen, en het opleggen van een inreisverbod meer dan drie jaar later, omdat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van januari 2015 en omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Het vijfde middelonderdeel is ongegrond.

3.7. In een zesde en laatste middelonderdeel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek beperkt is tot de bewering dat de verweerder niet zou hebben onderzocht en niet zou hebben gemotiveerd omtrent zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker betoogt dat de verweerder geen belangenafweging heeft doorgevoerd. Ook in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werd volgens de verzoeker geen correct onderzoek gevoerd naar alle omstandigheden eigen aan zijn geval. De verzoeker meent dat er slechts een zeer bondige analyse werd gemaakt, terwijl er geen enkel element in het administratief dossier zou zitten dat toelaat zijn persoonlijke situatie en zijn relatie te evalueren.

Verzoekers loutere en vage beweringen missen echter allen feitelijke grondslag.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verweerder wel degelijk is overgegaan tot een individueel onderzoek van verzoekers persoonlijke situatie. Een belangenafweging werd uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissing, en dit zowel wat het privéleven, als het (eventuele) gezinsleven (cf. artikel 8 van het EVRM) van de verzoeker betreft. Bovendien werd ook de duur van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, vastgesteld aan de hand van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

De Raad wijst met name op de volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Betrokkene kreeg sedert zijn aankomst in België meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/01/2015 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene diende drie (3) asielaanvragen in, namelijk op 16/02/2009, 25/10/2011 en op 27/11/2014. De eerste aanvraag werd behandeld en geweigerd. De twee volgende aanvragen werden niet in overweging genomen. Alle beslissingen werden betekend. Er is geen schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 11/04/2017 geen familie te hebben in België. (Zie rapport in dossier.) Bij een verwijdering kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2009 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De loutere en eenvoudige stelling dat het inreisverbod van drie jaar (*quod non*: het betreft slechts een inreisverbod van twee jaar) disproportioneel is, volstaat geenszins om deze motieven te vitiëren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de verzoeker de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM op geen enkele wijze concreet toelicht. De verzoeker beperkt zich tot de blote affirmatie

dat er in zijn hoofde sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien de verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit enig concreet risico op schending van artikel 3 van het EVRM kan blijken, kan deze schending uiteraard niet worden aangenomen.

Het zesde middelonderdeel is ongegrond.

3.8. Het enig middel is, in zijn geheel en voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE